FÖRSLAG TILL AVGÖRANDE AV GENERALADVOKAT GEORGES COSMAS

föredraget den 15 juli 1997 *

Innehåll

I — Faktiska omständigheter och förfarandet vid förstainstansrätten I-4448

II — Överklagandets upptagande till sakprövning I-4451

III — Tillåtlighet av interventionen I-4452

IV — Grunderna för överklagandet I-4453

A — Gällande bestämmelser och domstolens dom i PVC-målen I-4453

B — Den överklagade domen I-4453

C — Prövning av grunderna för överklagandet I-4454

1) Omfattningen av överinstansens behörighet I-4454

a) Överinstansens åtgärder I-4455

b) Åberopande av nya omständigheter i förfarandet vid ett överklagande I-4455

2) Frågan huruvida kommissionens omtvistade beslut är behäftat med väsentliga formfel I-4456

a) Parternas argument I-4456

b) Diskussion av de argument som redovisats i det föregående I-4458

i) Omfattningen av kontrollen i förfarandet vid ett överklagande såvitt avser frågor som domstol skall pröva på eget initiativ I-4458

ii) Styrkta formfel i kommissionens omtvistade beslut I-4459

3) Frågan huruvida kommissionens omtvistade beslut är behäftat med väsentliga formfel I-4460

a) Parternas argument I-4461

b) Diskussion av de argument som redovisats i det föregående I-4464

V — Förslag till avgörande I-4464

I detta mål skall domstolen ta ställning till ett av Hoechst AG (nedan kallat Hoechst) enligt artikel 49 i stadgan för EG-domstolen gjort överklagande, som avser upphävande av förstainstansrättens dom av den 10 mars 1992.[1] I den överklagade domen avvisades den talan som Hoechst enligt artikel 173 i EEG-fördraget hade väckt mot det så kallade polypropenbeslutet, som kommissionen antog den 23 april

* Originalspråk: grekiska.

1 — Dom av den 10 mars 1992 i mål T-10/89, Hoechst mot kommissionen (REG 1992, s. II-629).

1986.[2] Beslutet avsåg tillämpning av artikel 85 i fördraget inom området för tillverkning av polypropen.

I — Faktiska omständigheter och förfarandet vid förstainstansrätten

1. Såvitt avser de faktiska omständigheterna och förfarandet vid förstainstansrätten framgår följande av den överklagade domen: Den västeuropeiska polypropenmarknaden tillgodosågs före år 1977 så gott som uteslutande av tio tillverkare, däribland Hoechst, som en av de så kallade fyra stora, med en marknadsandel som låg mellan ungefär 10,5 och 12,6 procent. Sedan firma Montedisons patent upphört att gälla, uppträdde från och med år 1977 sju nya tillverkare med stor produktionskapacitet. Efterfrågan ökade dock inte i motsvarande grad, varför det åtminstone fram till år 1982 inte rådde någon jämvikt mellan tillgång och efterfrågan. Allmänt sett kännetecknades polypropenmarknaden under tiden 1977—1983 av låg lönsamhet och/eller betydande förluster.

2. Den 13 och 14 oktober 1983 företog tjänstemän hos kommissionen, inom ramen för sina befogenheter enligt artikel 14.3 i rådets förordning nr 17 av den 6 februari 1962[3] (nedan kallad förordning nr 17) samtidiga undersökningar hos en rad företag som tillverkade polypropen. I anslutning till dessa undersökningar begärde kommissionen enligt artikel 11 i förordning nr 17 upplysningar hos dessa företag men också hos andra företag med liknande föremål för sin verksamhet. Med ledning av det bevismaterial som framkommit vid undersökningarna och de upplysningar som erhållits fann kommissionen att vissa tillverkare av polypropen, däribland Hoechst, under tiden 1977—1983 hade överträtt bestämmelserna i artikel 85 i fördraget. Den 30 april 1984 beslöt kommissionen därför att inleda ett förfarande enligt artikel 3.1 i förordning nr 17 och underrättade skriftligen berörda företag om sina anmärkningar.

3. Detta förfarande avslutades med att kommissionen den 23 april 1986 antog ovan nämnda beslut med följande slut:

"Artikel 1

[Företagen]... Hoechst AG... har överträtt bestämmelserna i artikel 85.1 i EEG-fördraget genom att

2 — Beslut om ett förfarande för tillämpning av artikel 85 i EEG-fördraget (IV/31.149 — Polypropen) (EGT L 230, 1986, s. 1) [beslutet är inte tillgängligt på svenska].

3 — Första förordningen om tillämpning av fördragets artiklar 85 och 86 (EGT L 13, 1962, s. 204; svensk specialutgåva, område 8, volym 1, s. 8).

...

— vad avser Hoechst, ICI, Montepolimeri och Shell från mitten av 1977 till åtminstone november 1983

...

deltaga i ett avtal och ett samordnat förfarande som gick tillbaka till mitten av 1977 och enligt vilka de producenter som förser den gemensamma marknadens territorium med polypropen

a) tog kontakt med varandra och regelbundet träffades (sedan början av 1981 två gånger i månaden) för hemliga sammanträden för att diskutera och slå sin fast sin affärsstrategi,

b) periodiskt fastställde 'målpriser' (eller minimipriser) för försäljningen av produkten i var och en av gemenskapens medlemsstater,

c) kom överens om diverse åtgärder för att underlätta genomförandet av sådana målpriser inklusive (och huvudsakligen) tillfälliga begränsningar av produktionen, utbyte av detaljerade upplysningar om sina leveranser, hållande av lokala sammanträden och från och med slutet av 1982 ett system med 'account management' i syfte att genomföra prishöjningar gentemot vissa kunder,

d) företog samtidiga prishöjningar för att genomföra de nämnda målen,

e) delade upp marknaden genom att ge varje producent ett årligt försäljningsmål eller en årlig 'försäljningskvot' (1979, 1980 och under åtminstone en del av år 1983) eller i brist på ett slutgiltigt avtal för hela året, genom att kräva att producenterna begränsade sin månatliga försäljning genom hänvisning till en föregående period (1981, 1982).

...

Artikel 3

Med anledning av den i artikel 1 fastställda överträdelsen åläggs de i

detta beslut angivna företagen följande böter:

...

vi) Hoechst AG, 9 000 000 ECU eller 19 304 010 DEM i böter".

4. Fjorton av de femton företag till vilka kommissionens ovan nämnda beslut riktades, däribland Hoechst, väckte talan om ogiltigförklaring av beslutet. Under den muntliga förhandlingen inför förstainstansrätten, som ägde rum från och med den 10 december till och med den 15 december 1990, utvecklade parterna muntligen sin talan och besvarade frågor från rätten.

5. I en särskild skrivelse av den 2 mars 1992, alltså efter det att både det skriftliga och det muntliga förfarandet hade avslutats men innan beslutet hade antagits, yrkade Hoechst om att förstainstansrätten skulle återuppta den muntliga förhandlingen. Som grund för yrkandet åberopade Hoechst vissa faktiska omständigheter, som bolaget uppgav sig ha fått kännedom om först efter den muntliga förhandlingens slut, närmare bestämt efter meddelandet av förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992 i målen BASF med flera mot kommissionen (nedan kallade PVC-målen).[4] Hoechst gjorde gällande att det av dessa omständigheter följde att det omtvistade beslutet var behäftat med väsentliga formfel som måste prövas genom förnyad bevisupptagning.

Efter att ha inhämtat nytt yttrande från generaladvokaten över den sålunda uppkomna frågan avslog förstainstansrätten, genom ovan nämnda dom av den 10 mars 1992, både hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen och Hoechsts talan.

6. Hoechst har överklagat förstainstansrättens avslagsdom och yrkat att domstolen skall upphäva domen och förklara att kommissionens beslut är en nullitet, i andra hand att det är ogiltigt. Om inget av dessa yrkanden bifalls, har bolaget yrkat att ärendet skall återförvisas till förstainstansrätten. Hoechst har samtidigt yrkat att kommissionen skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. I sin replik har bolaget avstått från yrkandet att polypropenbeslutet skall ogiltigförklaras, däribland att beslutet skall förklaras vara en nullitet, men vidhållit övriga yrkanden som framställts i överklagandeskriften.

Kommissionen har yrkat att överklagandet skall avvisas och att Hoechst skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna.

4 — De förenade målen T-79/89, T-84/89, T-85/89, T-86/89, T-89/89, T-91/89, T-92/89, T-94/89, T-96/89, T-98/89, T-102/89 och T-104/89 (REG 1992, s. II-315).

Bolaget DSM NV har intervenerat i målet till stöd för Hoechsts yrkanden.

II — Överklagandets upptagande till sakprövning

7. I sin svarsskrivelse har kommissionen yrkat att överklagandet helt skall avvisas. Kommissionen hävdar att Hoechst inte någonstans i överklagandeskriften har kritiserat förstainstansrätten för felaktig rättstillämpning utan i stället har åberopat en rad omständigheter, argument och grunder för första gången i förfarandet vid domstolen. Vad Hoechst sålunda i efterhand har åberopat avser påståendet att polypropenbeslutet är en nullitet eller att andra rättegångsfel av betydelse har begåtts när beslutet antogs. Enligt kommissionens mening har Hoechst härigenom, i strid med bestämmelserna i artikel 113.2 och artikel 116.2 i domstolens rättegångsregler, ändrat den sak som var föremål för talan vid förstainstansrätten.

8. Hoechst har mot detta invänt att påståendet om väsentliga formfel i det omtvistade beslut, mot vilket talan fördes vid förstainstansrätten, endast var avsett att visa att rätten har feltolkat gemenskapsrätten. Kommissionens anmärkningar i svarsskrivelsen kan enligt Hoechst därför inte leda till avvisning av överklagandet.

9. Inledningsvis skall påpekas att ett överklagande enligt artikel 51 i EG-stadgan för domstolen "skall vara begränsat till rättsfrågor. Det kan endast grundas på bristande behörighet hos förstainstansrätten, på rättegångsfel som kränker den överklagandes intressen eller på att förstainstansrätten har åsidosatt gemenskapsrätten". Vidare förbjuder artikel 113.2 och artikel 116.2 i domstolens rättegångsregler parterna att i överklagande eller svarsskrivelse ändra den sak som varit föremål för talan vid förstainstansrätten. Enligt artikel 119 i rättegångsreglerna kan domstolen dessutom vid varje tidpunkt, om det är uppenbart att överklagandet inte kan upptas till sakprövning, avvisa överklagandet genom ett motiverat beslut.

Överklagandet kan helt avvisas endast om det inte innehåller någon grund som har åberopats på rätt sätt. Domstolen måste alltså pröva samtliga grunder för överklagandet och fastställa att ingen av dem får åberopas, om avvisning skall kunna ske. [5]

5 — Överklagandeskriften måste prövas på ett uttömmande och allomfattande sätt med sikte på frågan om överklagandet kan tas upp till sakprövning. Som framgår av flera av domstolens avgöranden kan ett överklagande helt avvisas endast när samtliga anförda grunder har prövats och det har fastställts att ingen av dem får åberopas. Se dom av den 17 september 1996 i mål C-19/95 P, San Marco mot kommissionen (REG 1996, s. I-4435), dom av den 25 mars 1996 i mål C-137/95 P, SPO med flera mot kommissionen (REG 1996, s. I-1611), dom av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet (REG 1996, s. I-2003) och dom av den 11 juli 1996 i mål C-148/96 P, Goldstein mot kommissionen (REG 1996, s. I-3883). Jämför vidare dom av den 2 mars 1994 i mål C-53/92 P, Hilti mot kommissionen (REG 1994, s. I-667).

10. Mot denna bakgrund skall också kommissionens invändning att överklagandet inte kan tas upp till prövning undersökas. Den obestämda utformningen av grunderna i överklagandet väcker onekligen frågor om prövningsbarheten, eftersom det ibland inte klart framgår vari förstainstansrättens påstådda rättegångsfel skulle bestå. Inom ramen för den första grunden för överklagandet nämns dock rättsliga villfarelser som förstainstansrätten enligt Hoechst lagt till grund för avvisningen av hemställan om återupptagande av förfarandet efter det att den muntliga förhandlingen avslutats. Detta påstående är av rent juridisk natur och grundar sig på material som förstainstansrätten förfogat över och lagt till grund för sitt avgörande. Påståendet kan därför anses som en självständig och på rätt sätt åberopad grund för överklagandet.

11. Även om vad kommissionen anfört skulle visa sig vara riktigt (till vilket jag återkommer i samband med den särskilda diskussionen rörande grunderna för överklagandet var för sig tillsammans med Hoechsts motargument), kan detta följaktligen inte leda till att överklagandet helt avvisas som otillåtet.

III — Tillåtlighet av interventionen

12. Vad angår innehållet i och tillåtligheten av bolaget DSM:s intervention gäller i princip de uttalanden som jag har gjort i motsvarande avsnitt i mitt förslag till avgörande i det parallella målet Hüls,[6] och jag hänvisar här till dessa.

Av den utredning jag där gjort följer att bolaget DSM:s intervention i föreliggande fall teoretiskt skulle kunna anses delvis tillåten, nämligen i den mån intervenienten stöder Hoechsts yrkande att domstolen skall upphäva förstainstansrättens dom och fastställa att polypropenbeslutet i enlighet med vad som anförts i det föregående är en nullitet. Intervenientens övriga yrkanden och vad intervenienten har anfört till stöd för Hoechsts yrkanden i övrigt är under alla förhållanden otillåtliga och behöver därför inte prövas i sak.

Hoechst har emellertid, som redan nämnts, i sin replik avstått från att anföra något om polypropenbeslutets nullitet; Hoechst har alltså begränsat sina yrkanden till att endast avse ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet och yrkar inte längre att beslutet skall förklaras vara en nullitet. Till följd härav saknar intervenienten ett berättigat intresse av ärendets utgång, och bolaget DSM:s intervention kan alltså inte tillåtas.

6 — Punkt 10—15 i mitt denna dag föredragna förslag till avgörande i mål C-199/92 P, Hüls mot kommissionen.

IV — Grunderna för överklagandet

A — *Gällande bestämmelser och domstolens dom i PVC-målen*

14. Jag hänvisar i denna del till framställningen i punkterna 19—23 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

13. Hoechst har hävdat att kommissionens polypropenbeslut, som bolaget fört talan mot vid förstainstansrätten, är behäftat med väsentliga formfel och på grund därav ogiltigt. [7] Med utgångspunkt i detta har Hoechst gjort gällande att det förelåg tillräckligt stöd för påståendet om ifrågavarande fel, som förstainstansrätten hade måst pröva för att sedan förklara polypropenbeslutet ogiltigt, eller som domstolen på detta stadium i förfarandet nu kan fastslå; det förelåg enligt Hoechst åtminstone omständigheter som utgjorde indicier för att det omtvistade beslutet var behäftat med väsentliga formfel, varför förstainstansrätten har begått rättegångsfel genom att vägra vidare prövning av dessa omständigheter trots att yrkande härom framställts. Noga räknat har Hoechst tillskrivit de åberopade omständigheterna en dubbel funktion: dels hävdar Hoechst att det av omständigheterna följer att det finns fullt bevis för att det föreligger väsentliga formfel, på grund av vilka förstainstansrätten borde ha funnit polypropenbeslutet ogiltigt, dels påstår Hoechst att omständigheterna utgjorde tillräckligt stöd för att förstainstansrätten borde ha tagit upp Hoechsts hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen och vidtagande av nya åtgärder för processledning. Kommissionens svaromål är uppdelat i motsvarande två delar.

B — *Den överklagade domen*

15. Förstainstansrätten avvisade under punkterna 374 och 375 i sin dom de av Hoechst i skrivelsen av den 2 mars 1992 gjorda hemställan [8] med följande motivering:

"Inledningsvis skall fastslås att ovan nämnda dom av den 27 februari 1992 i sig inte motiverar ett återupptagande av det muntliga förfarandet i detta mål. För övrigt har sökanden, till skillnad från sin talan i PVC-målen (jämför punkt 14 i förstainstansrättens dom av den 27 februari 1992) i detta mål, före den muntliga förhandlingens slut inte ens antydningsvis åberopat att det omtvistade beslutet är en nullitet på grund av de påstådda formfelen. Man frågar sig därför om sökanden tillräckligt tydligt har visat varför sökanden i detta mål, till skillnad från sitt handlande i PVC-målen, inte tidigare har åberopat de

7 — Som redan sagts (ovan punkt 6) har Hoechst i sin replik avstått från att göra gällande nullitet som grund för överklagandet.

8 — Se punkt 5 ovan.

påstådda felen, som ju i alla händelser måste ha förelegat innan talan väcktes. Även om gemenskapens domstolar i ett förfarande enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget (nu artikel 230 andra stycket EG i ändrad lydelse) är skyldiga att på eget initiativ pröva frågan om det omtvistade beslutets nullitet, betyder detta dock inte att domstolen i varje förfarande enligt artikel 173 andra stycket i EEG-fördraget på eget initiativ måste utreda om det omtvistade beslutet eventuellt är en nullitet. Endast i den mån parterna har förebragt tillräckligt stöd för att det omtvistade beslutet är en nullitet, är domstolarna skyldiga att på eget initiativ pröva denna fråga. I detta mål utgör sökandens argument inte tillräckligt stöd för påståendet att beslutet är en nullitet. Under punkt III i sin skrivelse av den 2 mars 1992 har sökanden endast åberopat att det föreligger 'grundad anledning' att anta att kommissionen har åsidosatt vissa processuella regler. Det påstådda åsidosättandet av språkreglerna i kommissionens arbetsordning kan dock inte medföra att det omtvistade beslutet är en nullitet, utan på sin höjd — förutsatt att det påtalats i rätt tid — att det är ogiltigt. För övrigt har sökanden inte förklarat varför kommissionen i efterhand skulle ha gjort ändringar i beslutet också år 1986, det vill säga i en normal situation som väsentligt skilde sig från de särskilda förhållandena i PVC-målen, som kännetecknades av att kommissionens mandat löpte ut i januari 1989. Sökandens allmänt uttalade förmodan härom utgör inte tillräcklig anledning till att förordna om en bevisupptagning efter ett återupptagande av den muntliga förhandlingen.

Under punkt II i sin skrivelse har sökanden emellertid konkret påstått att det inte förelåg original av det omtvistade beslutet, försedda med underskrifter av kommissionens ordförande och generalsekreterare, på alla autentiska språk. Detta påstådda fel kan emellertid inte, även om det skulle föreligga, i sig medföra att det omtvistade beslutet skall anses vara en nullitet. Till skillnad från förhållandet i det flera gånger nämnda förfarandet i PVC-målen har sökanden, som redan konstaterats, i detta mål inte förebragt något konkret indicium, som kan ge anledning till antagandet att principen att en rättsakt inte får ändras efter det att den har beslutats har åsidosatts, genom att det omtvistade beslutet skulle ha ändrats efter det att det antagits och därmed — i förhållande till sökanden — ha förlorat den presumtion för rättsenlighet som tillkommer det på grund av dess natur. I ett sådant fall medför emellertid inte den omständigheten att det inte föreligger ett behörigen underskrivet original i sig att den omtvistade rättsakten skall anses vara en nullitet. Det fanns därför inte heller i detta hänseende anledning att återuppta det muntliga förfarandet för att förordna om ny bevisupptagning. Eftersom sökandens argument inte heller kunde utgöra grund för en begäran om ändring av dom fanns det inte heller skäl att bifalla Hoechsts hemställan om återupptagande av det muntliga förfarandet."

C — *Prövning av grunderna för överklagandet*

1) *Omfattningen av överinstansens behörighet*

16. Jag anser det ändamålsenligt att först besvara två av Hoechst väckta frågor som

mera allmänt rör gränsen för överinstansens behörighet.

a) Överinstansens åtgärder

17. Hoechst har yrkat att domstolen, om den anser det nödvändigt, skall förordna om kompletterande bevisupptagning avseende de påstådda formfelen i polypropenbeslutet. Hoechst hävdar att den talan Hoechst väckte vid förstainstansrätten var otillåten, eftersom den fördes mot en rättsakt som juridiskt sett var obefintlig. Hoechst har vidare gjort gällande att förstainstansrätten enligt en allmän processrättslig princip, som gäller även inom gemenskapsrätten, i värsta fall även på eget initiativ måste pröva tillåtligheten av den begäran om återupptagande av förfarandet som gjorts. Denna skyldighet åligger enligt Hoechst även överinstansen. För att kunna uppfylla den har domstolen enligt Hoechst — utan att därigenom överskrida den i stadgan för domstolen uppdragna gränsen för sin behörighet — rätt att vidta åtgärder för upptagning av bevis avseende talans tillåtlighet.

18. Jag anser det inte längre nödvändigt att gå in på detta Hoechsts påstående, eftersom det stöder sig på den allmänna argumentationen att det vid förstainstansrätten omtvistade beslutet var en rättslig nullitet. Som en följd av att Hoechst avstått från yrkandet om fastställelse av att beslutet är en nullitet bortfaller också Hoechsts påstående om att den vid förstainstansrätten väckta talan var otillåten. Det skall dock påpekas att det inte ingår i domstolens behörighet i förfarandet vid ett överklagande att förordna om åtgärder för bevisupptagning. Jag hänvisar i detta hänseende till min utredning i punkt 26 och följande punkter i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

b) Åberopande av nya omständigheter i förfarandet vid ett överklagande

19. Hoechst hävdar att en rad omständigheter av avgörande betydelse för ärendets utgång har framkommit, efter det att den överklagade domen meddelats, som inte varit kända för förstainstansrätten och parterna. Av den anledningen har Hoechst, inom ramen för det lagliga rättsskyddet, åberopat dessa omständigheter först vid domstolen.

20. Att åberopa vissa omständigheter för första gången i överinstansen strider dock mot principen att förfarandet vid ett överklagande skall vara en kontroll och mot artikel 51.1 i EG-stadgan för domstolen. Förfarandet vid ett överklagande avser endast rättsfrågor. Det kan därför inte göras gällande att förstainstansrätten har

begått något fel, när den inom ramen för sitt rättsliga avgörande inte har bedömt omständigheter som den varken kände till eller kunde känna till, eftersom dessa omständigheter inte hade åberopats inför den eller hade framkommit efter det att domen meddelats. Av angivna skäl kan Hoechsts ifrågavarande argument, med vilka Hoechst försöker visa vari formfelen i det omtvistade beslutet består, inte tas upp till sakprövning.

2) *Frågan huruvida kommissionens omtvistade beslut är behäftat med väsentliga formfel*

a) Parternas argument

21. Hoechst hävdar att förstainstansrätten har gjort fel därför att den i strid med artikel 173 andra och fjärde stycket i fördraget inte har beaktat de väsentliga formfelen i det omtvistade polypropenbeslutet. Hoechst påstår sig ha påtalat detta rättegångsfel i sin skrivelse till förstainstansrätten av den 2 mars 1992.

22. Hoechst gör för det första gällande att det inte finns något enligt artikel 12 första stycket i kommissionens arbetsordning i behörig ordning underskrivet original av det omtvistade beslutet. Bestyrkandet av kollegiala beslut av gemenskapsorganen har särskild betydelse som garanti för att principen om rättsenlighet iakttas. Avsaknaden av ett original har inte kunnat konstateras genom en genomgång av handlingarna i akten, eftersom dessa normalt bifogas som bilaga till protokoll över kommissionens sammanträden som bevaras i kommissionens arkiv. Enligt Hoechst utgör avsaknaden av behörig underskrift ett dolt fel, som inte vederlägger presumtionen för att den med felet behäftade rättsakten är rättsenlig; detta är anledningen till att Hoechst inte åberopade denna grund för ogiltighet i rätt tid under förfarandet vid förstainstansrätten.

23. För det andra hävdar Hoechst att kommissionen, bortsett från att behörig underskrift saknas, även har underlåtit att i enlighet med sin skyldighet anta beslutet i alla enligt lag föreskrivna språkversioner. Hoechst kritiserar särskilt att kommissionen bemyndigat en av sina ledamöter att avfatta beslutet på de nederländska och italienska språken. Rättslig grund för ett sådant bemyndigande saknas, eftersom detta inte innefattas i artikel 27 i kommissionens arbetsordning, som tillåter fullmakt endast för förberedande åtgärder och genomförandeåtgärder. Att anta ett slutligt beslut på endast några av de autentiska språken är otillåtet. Den omständigheten att polypropenbeslutet, när det antogs, inte förelåg även i en italiensk och en nederländsk version är därför enligt Hoechst ett väsentligt formfel som skulle ha lett till ogiltigförklaring av beslutet.

24. För det tredje gör Hoechst gällande att det omtvistade beslutet, i strid med bestämmelserna i artikel 191.3 i fördraget och artikel 12 tredje stycket i kommissionens arbetsordning, inte har delgetts Hoechst. Beslutet har enligt Hoechst därför aldrig fått rättslig verkan. Hoechst påpekar särskilt att den text som kommissionen skickade till Hoechst och den text som senare publicerades i *Europeiska gemenskapernas officiella tidning* avviker från texten i det beslut som kommissionen antog vid sitt sammanträde. Avvikelserna går enligt Hoechst utöver enkla stavnings- och grammatikaliska rättelser som är tillåtna enligt domstolens praxis. [9] Kommissionen har i efterhand gjort ändringar i beslutet. Detta framgår enligt Hoechst av vad kommissionens ombud anförde under den muntliga förhandlingen i PVC-målen [10] och av domstolens uttalanden såväl i dessa mål som i domen i målen om polyeten med låg densitet. [11] Hoechst har tillagt att vissa — enligt bolagets mening uppenbara — ändringar har skett i innehållet i den på tyska språket avfattade version som skriftligen översändes till Hoechst. Hoechst hänvisar i detta hänseende också till textställen, som enligt bolaget synbarligen har tillfogats först efter det att beslutet antagits och som har skrivits med annat typsnitt och tätare text. Dessutom har i det beslut som översändes till Hoechst en del avsnitt enligt Hoechst uppenbarligen tagits bort ur den ursprungliga texten. Det beslut som översändes till Hoechst, som ger intryck av att vara en bestyrkt avskrift av det ursprungliga beslutet, har en maskinskriven underskrift av kommissionens ledamot Sutherland. Det framgår dock enligt Hoechst inte vilken version Sutherland har skrivit under: den ursprungliga versionen, i vilken ändringar rättsstridigt har företagits, eller den slutligt översända versionen som framställts utan att ett fullständigt ursprungligt beslut förelegat. På grund av vad som framgår av såväl den översända versionen som de omständigheter som blivit kända inom ramen för PVC-målen finns det nämligen enligt Hoechst anledning att anta att alla kommissionens beslut enligt en fast praxis revideras av kommissionens rättstjänst under den tid som förflyter från det att beslutet antas till dess att det delges adressaterna.

25. Av allt vad kommissionen enligt Hoechst sålunda har underlåtit att göra eller har gjort drar Hoechst slutsatsen att det omtvistade beslutet också har antagits med åsidosättande av bestämmelserna om motivering, eftersom kommissionen ändrat och utvidgat motiveringen efter det att beslutet antagits. De tvingande bestämmelserna i artikel 190 i fördraget har alltså inte iakttagits. Åsidosättandet av denna väsentliga formföreskrift skulle enligt Hoechst ha föranlett förstainstansrätten att ogiltigförklara polypropenbeslutet.

26. Kommissionen har genmält att det av beslutets ordalydelse inte framgår att något av de av Hoechst påstådda juridiska felen har begåtts. Därför skall vad Hoechst anfört därom enligt kommissionen helt avvisat.

9 — Dom av den 23 februari 1988 i mål 131/86, Förenade kungariket mot rådet (REG 1988, s. 905).

10 — Se ovan fotnot 4.

11 — Dom av den 6 april 1995 i de förenade målen T-80/89, T-81/89, T-83/89, T-87/89, T-88/89, T-90/89, T-93/89, T-95/89, T-97/89, T-99/89, T-100/89, T-101/89, T-103/89, T-105/89, T-107/89 och T-112/89, BASF m.fl. mot kommissionen (REG 1995, s. II-729).

27. Vad gäller avsaknaden av ett behörigen underskrivet original ansluter kommissionen sig till förstainstansrättens uttalande (i punkt 375 i den överklagade domen) att beslutets rättsenlighet i och för sig inte skulle påverkas, även om ett sådant original fattas. Det krävs därutöver att den part, som gör gällande felet, anför tillräckligt stöd för att det ifrågavarande beslutet på ett rättsstridigt sätt har ändrats till sitt innehåll efter det att det antogs. Endast om tillräckligt stöd har anförts för detta faller presumtionen att beslutet är rättsenligt, och endast då kan avsaknaden av en behörig underskrift få rättsliga verkningar. [12] På samma sätt har det enligt kommissionen också argumenterats i de domar i PVC-målen som meddelats av förstainstansrätten [13] och domstolen. [14] I vårt fall har påståendet att kommissionen åsidosatt väsentliga formföreskrifter genom att inte iaktta artikel 12 i sin arbetsordning framförts först efter det att den muntliga förhandlingen avslutats och därmed för sent, varför förstainstansrätten gjorde rätt genom att inte ta upp det till prövning.

28. Vad gäller kommissionens enligt Hoechsts mening rättsstridiga förfarande att bemyndiga en ledamot av kommissionen att i efterhand skriva den italienska och den nederländska versionen av beslutet, har kommissionen invänt att Hoechst inte har styrkt detta påstående. Det är enligt kommissionen inte heller visat att innehållet i det omstridda beslutet rättsstridigt ändrats i efterhand. Det beslut som delgavs Hoechst skilde sig alltså inte till innehållet från det som ursprungligen antagits. Såvitt avser de enligt Hoechsts mening uppenbara ändringarna i särskilt den tyska språkversionen har kommissionen invänt att påståendena härom, bortsett från att de är obestyrkta, har framförts för första gången i förfarandet vid ett överklagande och därför inte får beaktas.

b) Diskussion av de argument som redovisats i det föregående

29. Hoechst har påstått att polypropenbeslutet är behäftat med en rad väsentliga formfel och har gjort gällande att gemenskapens domstolar enligt domstolens praxis på eget initiativ måste pröva dessa fel, oavsett om parterna har åberopat felen eller ej.

i) Omfattningen av kontrollen i förfarandet vid ett överklagande såvitt avser frågor som domstol skall pröva på eget initiativ

12 — Såvitt avser kravet på omfattande bevisning för sådana formfel har kommissionen hänvisat till domstolens redan nämnda dom och till dom av den 7 juli 1994 i mål T-43/92, Dunlop Slazenger mot kommissionen (REG 1994, s. II-441) samt dom av den 27 oktober 1994 i målen T-34/92, Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen (REG 1994, s. II-905) och T-35/92, Deere mot kommissionen (REG 1994, s. II-957).

13 — Se ovan fotnot 9.

14 — Dom av den 15 juni 1994 i mål C-137/92 P, kommissionen mot BASF m.fl. (REG 1994, s. I-2555; svensk specialutgåva, volym 15).

30. I denna fråga hänvisar jag till vad jag har anfört i punkterna 26, 27 och 30 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls. Därav framgår att prövningen i förfarandet vid ett överklagande, även i fråga om de rättsfrågor som domstol skall pröva på eget initiativ, uteslutande får avse frågan om den domstol som har dömt i sak har tillämpat de relevanta rättsliga bestämmelserna på de faktiska omständigheter som fastställts och om denna domstol, förutsatt att detta har yrkats i överklagandet och att motsvarande omständigheter på rätt sätt har förebragts inför den, har underlåtit att pröva omständigheterna. Övriga av Hoechst anförda rättsliga och faktiska argument, med vilka Hoechst yrkar ytterligare bevisupptagning för att fastställa formfel i kommissionens polypropenbeslut och särskilt försöker komplettera sin skrivelse av den 2 mars 1992, kan alltså inte tas upp till prövning i överklagandeförfarandet.

ii) Styrkta formfel i kommissionens omtvistade beslut

31. Av vad som i det föregående anförts om innehållet i den överklagade domen är att märka att förstainstansrätten inte har gjort sig skyldig till något juridiskt fel såvitt avser utredning och bedömning av omständigheter, vilka enligt Hoechst skulle visa att polypropenbeslutet är behäftat med väsentliga formfel. Man kan inte ur den överklagade domen utläsa att den domstol som dömt i sak vare sig har känt till aspekter av denna natur och betydelse eller att den skulle ha bedömt dessa felaktigt. Hoechst har vidare gjort gällande att ifrågavarande formfel i det omtvistade beslutet, vilka fel förstainstansrätten enligt Hoechst rättsstridigt inte har beaktat, åberopades redan i första instans, särskilt i Hoechsts skrivelse av den 2 mars 1992.

32. I den mån Hoechst gör gällande att de faktiska omständigheter som åberopats inte har prövats och att bevisurkunder återgivits i en förvanskad (förfalskad) form, är detta en grund för överklagandet som kan prövas i sak. Såvitt avser frågan om grunden är hållbar är följande att märka: Ingen av de handlingar som ingivits under förfarandet vid förstainstansrätten [15] innehåller något entydigt yrkande av Hoechst om ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet på grund av väsentliga formfel eller något påstående om faktiska omständigheter av vilka sådana fel klart framgår. Vad angår skrivelsen av den 2 mars 1992 är särskilt att märka att denna endast innehåller en förmodan om formfel, på grund av vilka beslutet skulle vara en nullitet, och att dess syfte är att få till stånd ett återupptagande av den muntliga förhandlingen, inte att ange en grund för ogiltighet. Men även om skrivelsen skulle tolkas så att den, utöver argument avseende nulliteten, innehåller någon faktisk omständighet, som skulle kunna medföra skyldighet för den domstol

15 — Hoechst har indirekt gjort gällande att det, om ett fel framgår direkt av den omtvistade rättsakten i den version som förstainstansrätten lagt till grund för sitt avgörande, är tillåtet att göra felet gällande först i överinstansen. Det omtvistade beslutet är dock inte någon skrivelse i förfarandet vid förstainstansrätten och kan därför inte åberopas som grund för överklagandet (Se beträffande detta mina förklaringar i fotnot 36 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls).

som skall döma i saken att pröva frågan om det omtvistade beslutet är behäftat med väsentliga formfel,[16] är förstainstansrättens avgörande i varje hänseende riktigt.

33. Därefter uppkommer frågan, på grund av det fördröjda ingivandet av ovan nämnda skrivelse,[17] huruvida förstainstansrätten över huvud taget var skyldig att beakta denna skrivelse. Jag fäster här inget avseende vid den utförliga argumentationen kring denna fråga. Även om förstainstansrätten — utan att vara skyldig att göra det — har beaktat skrivelsen, oberoende av om denna kommit i rätt tid eller inte, innehöll skrivelsen nämligen i vart fall inte tillräckligt stöd för påståendet att beslutet var behäftat med väsentliga formfel. Hoechst har alltså inte lyckats visa att polypropenbeslutet var behäftat med de fel som bolaget påstått.[18]

Följaktligen kan de grunder för överklagandet, som prövats i det föregående, inte tas upp till sakprövning.

3) Frågan huruvida kommissionens omtvistade beslut är behäftat med väsentliga formfel

34. Även om det av materialet i den tvist som underställts förstainstansrätten för

16 — De argument som Hoechst i detta hänseende anförde i första instans rörde inte det omtvistade beslutets nullitet utan den eventuella förekomsten av formfel, bestående i avsaknad av erforderliga underskrifter, i efterhand gjord ändring av innehållet i beslutet och åsidosättande av språkreglerna. För förstainstansrätten gällde det alltså inte att bedöma hur parterna juridiskt hade kvalificerat omständigheterna utan att bedöma de omständigheter som parterna åberopat. Detta gäller särskilt när dessa omständigheter, om de föreligger, visserligen inte kan göra handlingen till en nullitet men visar att det antagna beslutet är behäftat med ett väsentligt formfel, som domstolen måste pröva på eget initiativ och som föranleder ogiltigförklaring av beslutet.

17 — Skrivelsen ingavs efter det att den muntliga förhandlingen avslutats och innehåller, om den tolkas på det sätt Hoechst har föreslagit, nya grunder för ogiltigförklaring av polypropenbeslutet, som inte ens antytts under det skriftliga förfarandet och som stöder sig på omständigheter som framkom först i och med denna skrivelse. Enligt ovan anförda artikel 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler får nya grunder inte åberopas under förfarandet, "såvida de inte föranleds av rättsliga eller faktiska omständigheter som framkommit först under förfarandet". Oberoende av om detta undantag gäller även när den muntliga förhandlingen redan har avslutats, anser jag att de grunder som Hoechst åberopade i sin skrivelse var av sådan karaktär, varför fördröjningen av åberopandet av dem var motiverad. Hoechst anser sig ha kunnat få kännedom om förekomsten av väsentliga formfel först på grund av vad kommissionens företrädare anförde i PVC-målen; dessa uttalanden var enligt Hoechst därför faktiska omständigheter "som framkommit först under förfarandet". Denna argumentation är enligt min mening inte riktig, eftersom kännedomen om dessa formfel, om än bara i sitt embryo, förelåg redan före uttalandena under den muntliga förhandlingen vid förstainstansrätten i PVC-målen, varför felen åtminstone summariskt hade måst åberopas i den skrivelse varigenom talan väcktes eller i varje fall före den muntliga förhandlingens slut. Såvitt avser skälen till att jag anser att de grunder och yrkanden som finns i ifrågavarande skrivelse anförts för sent och inte behövde beaktas av förstainstansrätten, hänvisar jag till vad jag har anfört i punkterna 57—79 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.

18 — Bland de formfel som har påståtts i det föregående är det fel väsentligt, som hänför sig till avsaknaden av ett enligt artikel 12 i kommissionens arbetsordning behörigen underskrivet original av kommissionens beslut. Detta fel innefattar även de andra formfel som Hoechst har gjort gällande. (Se beträffande detta punkt 33 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls.) Felet har dock inte fastställts av den domstol som dömt i sak, och några konkreta bevis för det har inte heller anförts i någon skrivelse under förfarandet vid förstainstansrätten. Eftersom alltså påståendet om åsidosättande av formföreskriften i artikel 12 i kommissionens arbetsordning inte har getts tillräcklig substans kunde man inte med säkerhet dra slutsatsen att det beslut som Hoechst delgivits hade ändrats efter det att kommissionen antagit sitt beslut, och inte heller att beslutet inte hade antagits i alla enligt rättegångsreglerna föreskrivna språkversioner eller att beslutet var behäftat med något formfel avseende bestämmelserna om motivering och delgivning av kommissionens beslut. I skrivelsen av den 2 mars 1992 framförde Hoechst enbart en misstanke om att kommissionen vid antagande av polypropenbeslutet skulle kunna ha begått vissa formfel. Blotta misstanken kunde i och för sig ingalunda medföra ogiltigförklaring av det omtvistade beslutet.

avgörande inte framgår att upphovsmannen till det omtvistade beslutet har begått väsentliga formella fel, måste man dock, som Hoechst med rätta hävdar, pröva om inte samma material hade motiverat återupptagandet av den muntliga förhandlingen för att få till stånd nya åtgärder för processledningen.

a) Parternas argument

35. Hoechst hävdar att bolaget i sin skrivelse av den 2 mars 1992 vid förstainstansrätten hemställde dels om återupptagande av den muntliga förhandlingen enligt artiklarna 62 och 64 i förstainstansrättens rättegångsregler, dels om vidtagande av åtgärder för processledningen enligt artiklarna 65 och 66 i rättegångsreglerna. Hoechst har vidare gjort gällande att förstainstansrätten, tvärtemot vad kommissionen anser, vid sitt ställningstagande till hemställan inte hade fritt utrymme för en skönsmässig bedömning, och detta ställningstagande skall prövas i överklagandeförfarandet. För att kunna avgöra om förstainstansrättens dom är rättsenlig måste man reda ut vilket syfte Hoechst hade med sin hemställan om återupptagande av förfarandet. Om hemställan syftade till verkställande av en bevisupptagning för att fastställa nya omständigheter av avgörande betydelse — så att det inom denna ram även behövdes en ny diskussion av målet — förvandlades till följd av bevisbördereglerna förstainstansrättens behörighet till en skyldighet att återuppta den muntliga förhandlingen och att verkställa bevisupptagning. På grund av bevisbördereglerna består enligt Hoechst en skyldighet att pröva den bevisning som är av avgörande betydelse för utgången av ärendet. Det hade därför varit påkallat att göra en fortsatt utredning av det Hoechst anfört om att det omtvistade beslutet är behäftat med väsentliga formfel på grund av att en rad processuella och materiella bestämmelser i gemenskapsrätten åsidosatts. Av detta skäl strider det avvisningsbeslut som meddelats av den domstol som dömde i sak (förstainstansrätten) enligt Hoechst mot såväl artikel 62 som artikel 65 och 66 i förstainstansrättens rättegångsregler. Den domstol som skulle döma i sak var, inte bara på grund av Hoechsts hemställan utan också på eget initiativ, skyldig att med beaktande av innehållet i Hoechsts skrivelse av den 2 mars 1992 pröva de bevis som skulle ha möjliggjort för rätten att avgöra om polypropenbeslutet tillkommit i korrekt ordning.

36. Hoechst gör vidare gällande att förstainstansrätten inte har avvisat vad Hoechst åberopat i sin skrivelse såsom för sent framfört utan har prövat detta i sak. Förstainstansrätten har enligt Hoechst dock i strid med sina skyldigheter underlåtit att pröva vad som åberopats inte bara ur aspekten om beslutet var en nullitet utan också med avseende på frågan om en väsentlig formföreskrift åsidosatts. Kommissionens påstående att skrivelsen har ingivits för sent är i vart fall oriktigt. Genom detta påstående har kommissionen enligt Hoechst ifrågasatt den överklagade domens rättsenlighet, trots att den inte för egen del har överklagat domen. Kommissionens invändning kan enligt Hoechst därför inte tas upp till sakprövning. Gentemot kommissionens påstående att yrkandet i skrivelsen av den 2 mars 1992 om återupptagande, med en analog tillämpning av bestämmelserna om resning i artikel 125 i förstainstansrättens rättegångsregler, skulle ha framställts inom tre månader från det att Hoechst fått kännedom om ifrågavarande omständigheter, har Hoechst

invänt att det inte finns utrymme för en analog tillämpning av en förfarandefrist. Tremånadersfristen hade emellertid i vart fall inte löpt ut den 2 mars 1992, den dag då Hoechst gav in sin skrivelse, eftersom Hoechst fått kännedom om de åberopade omständigheterna först genom de uttalanden som kommissionens ombud gjorde under den muntliga förhandlingen inför förstainstansrätten i PVC-målen, vilken ägde rum den 10 december 1992.

37. Kommissionen har invänt, för det första, att Hoechsts påstående att förstainstansrätten hade varit skyldig att återuppta förfarandet är felaktigt, eftersom en sådan åtgärd enligt kommissionen inte var erforderlig i det konkreta fallet. Hoechsts hemställan om återupptagande av den muntliga förhandlingen grundade sig enligt kommissionen inte på omständigheter som var avgörande för ärendets utgång och framställdes inte inom föreskriven tid. Förstainstansrätten har enligt kommissionen med rätta avvisat påståendena om åsidosättande av språkreglerna för beslutet och om avsaknaden av ett behörigen underskrivet original av det omtvistade beslutet, eftersom en med sådana fel behäftad rättsakt, enligt vad som senare har fastställts i domstolens dom i PVC-målen, [19] inte är en nullitet. Beträffande de omständigheter som Hoechst åberopade i sin skrivelse har kommissionen anmärkt följande: I den mån omständigheterna sammanhänger med förstainstansrättens dom i PVC-målen kan de inte åberopas som grund för ett yrkande om återupptagande av den muntliga förhandlingen. Enligt rättspraxis kan innehållet i en dom i ett mål inte motivera återupptagande av det muntliga förfarandet i en annan process. [20] Om det som kommissionens ombud anförde under den muntliga förhandlingen i PVC-målen och på vilket förstainstansrätten i de målen grundade sin dom skulle anses utgöra nya omständigheter, har Hoechst enligt kommission åberopat dessa för sent i skrivelsen av den 2 mars 1992. Omständigheterna skulle, med en analog tillämpning av bestämmelserna om ansökan om resning i artikel 125 i förstainstansrättens rättegångsregler, ha åberopats inom tre månader från det Hoechst fått kännedom om dem. Redan på eftermiddagen den 22 november 1991 vidgick ett av kommissionens ombud, inom ramen för den muntliga förhandlingen i PVC-målen, att det i artikel 12 i kommissionens arbetsordning föreskrivna förfarandet inte längre tillämpas. Från och med denna dag har Hoechst alltså känt till de omständigheter som bolaget åberopat till stöd för sitt yrkande om återupptagande av den muntliga förhandlingen. Kommissionen hävdar vidare att Hoechsts påstående att förstainstansrätten indirekt har godtagit att skrivelsen kommit in i rätt tid är felaktigt. Rätten har enligt kommissionen tvärtom i sin dom uttalat tvivel på att de grunder som angavs i skrivelsen hade åberopats i rätt tid.

38. Vidare gör kommissionen gällande att förstainstansrätten med rätta funnit att

19 — Se ovan fotnot 14.

20 — Kommissionen har hänvisat till beslut av den 26 mars 1992 i mål T-4/89 REV, BASF mot kommissionen (REG 1992, s. II-1591) och till dom av den 19 mars 1991 i mål C-403/85 REV, Ferrandi mot kommissionen (REG 1991, s. I-1215).

Hoechst inte förebragt tillräckligt stöd för att yrkandet om återupptagande av den muntliga förhandlingen skulle kunna upptas till sakprövning. Förstainstansrättens uppfattning är enligt kommissionen riktig, även för det fall att Hoechsts skrivelse av den 2 mars 1992 skulle tolkas så, att bolaget i den bara hävdade att polypropenbeslutet var ogiltigt, inte att det var en nullitet. Hoechst och inte kommissionen har bevisbördan för att ifrågavarande påstådda formfel har förekommit. Hoechsts motsatta uppfattning strider mot presumtionen att de akter som utfärdas av gemenskapsorganen är rättsenliga och mot rättspraxis. [21] Hoechst har enligt kommissionen inte heller kunnat nöja sig med att göra gällande att förfarandet enligt artikel 12 i kommissionens arbetsordning inte iakttagits. Tvärtom hade Hoechst enligt kommissionen måst förebringa konkret stöd för att innehållet i polypropenbeslutet ändrats efter det att beslutet antagits. Denna uppfattning, som förstainstansrätten har lagt till grund för domen i föreliggande mål, vinner stöd i domstolens domar i målet Lestelle mot kommissionen [22] och i PVC-målen. [23] I vart fall skulle formfelen i polypropenbeslutet, om de verkligen förelåg, enligt artikel 48.2 i rättegångsreglerna ha åberopats redan i den skrivelse varigenom talan väcktes och under inga förhållanden först efter den muntliga förhandlingens slut. I andra hand gör kommissionen gällande att förstainstansrätten haft fritt utrymme för att göra en skönsmässig bedömning av frågan huruvida ett återupptagande av den muntliga förhandlingen var nödvändigt. [24]

39. Såvitt avser tolkningen av artikel 64.3 d i rättegångsreglerna har kommissionen anfört att det varken av denna bestämmelse eller av andra processregler följer att det måste föreligga vissa villkor för att förstainstansrätten skall vara skyldig att ta upp ett yrkande om vidtagande av åtgärder för processledningen till sakprövning. Det är alltså inte riktigt att rätten var skyldig att inhämta upplysningar och att denna skyldighet förelåg även i fråga om omständigheter som parterna åberopat för sent eller allmänt och abstrakt. Kommissionen har i detta hänseende hänvisat till artikel 173 i fördraget, artikel 19 första stycket i EEG-stadgan för domstolen samt artikel 44.1 c och e och artikel 48.1 och 48.2 i förstainstansrättens rättegångsregler, ur vilka bestämmelser man enligt kommissionen kan utläsa principen att en part måste i rätt tid framställa sina yrkanden och ange den bevisning som åberopas till stöd för dessa. Processledande åtgärder är inte till för att avhjälpa att parterna försummat att framföra sina argument i rätt tid och på rätt sätt. I vart fall måste en parts yrkande om vidtagande av åtgärder för processledningen på grund av sin undantagskaraktär framställas inom föreskriven tid, eftersom rättsskipningen annars rubbas. Hoechsts yrkande har enligt kommissionen alltså framställts för sent.

21 — Kommissionen har hänvisat till domarna i de i fotnot 12 nämnda målen, Dunlop Slazenger mot kommissionen, Fiatagri och New Holland Ford mot kommissionen och Deere mot kommissionen.

22 — Dom av den 9 juni 1992 i mål C-30/91 (REG 1992, s. I-3755).

23 — Se ovan fotnot 14.

24 — Kommissionen stöder sig på dom av den 10 december 1992 i mål T-33/91, Williams mot revisionsrätten (REG 1992, s. II-2499), punkt 31.

b) Diskussion av de argument som redovisats i det föregående

40. Enligt de redogörelser som framlagts i det föregående är frågan alltså huruvida förstainstansrättens avvisning av hemställan om återupptagande av förfarandet är riktig — en fråga som direkt sammanhänger med eventuellt förekommande väsentliga formfel i polypropenbeslutet. Såvitt avser denna fråga hänvisar jag till vad jag anfört i punkterna 47—79 i mitt förslag till avgörande i målet Hüls, av vilket framgår att förstainstansrättens avgörande var riktigt, om än med en annan motivering, varför de grunder för överklagandet som ger uttryck för en motsatt uppfattning skall avvisas.

V — Förslag till avgörande

41. På grund av vad ovan anförts föreslår jag att domstolen

1) avvisar bolaget Hoechst AG:s överklagande i dess helhet,

2) avvisar intervenientens talan,

3) förpliktar intervenienten att bära sina egna kostnader, och

4) förpliktar Hoechst att betala övriga rättegångskostnader.